

List Preláta (november 2016)

Pri príležitosti blížiaceho sa záveru Jubilejného roka milosrdenstva, nás prelát vyzýva, „aby sme osobne prijali do svojho srdca Božie milosrdenstvo, a tak sa otvárali aj pre iných ľudí – aby sme žili ‚naklonení‘ k nim“.

07.11.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Uplynul už skoro rok od chvíle, čo Svätý Otec otvoril Svätú bránu, najskôr v srdci Afriky a potom v Bazilike svätého Petra. Teraz keď sa blíži zakončenie tohto Jubilejného roka, ktorý sa uzavrie slávnosťou Ježiša Krista Kráľa, 20. tohto mesiaca, vynárajú sa nám v pamäti udalosti, ktoré sa stali po celom svete; tie najdôležitejšie sa bezpochyby odohrali v súkromí medzi každým človekom a Pánom. Len Boh vie, koľko ľudí sa s ním znovu zmierilo po tom, čo možno mnoho rokov žili od neho vzdialení alebo vlašni.

V priebehu týchto mesiacov sme sa snažili znovu objaviť tajomstvo Božej lásky, ktorá sa skrýva v lone Cirkvi. A skutočne, Božie milosrdenstvo naplňa celú zem, rovnako ako vody vyplňajú nesmierne plochy oceánov; a my sme tým prechádzali v Evanjeliu –, v liturgii, v ľudovej zbožnosti...Postrehli sme to aj vo svojom živote: postačí letmý pohľad

na vlastnú existenciu, aby sme znovu, s úžasom, odhalili Pánovu blízkosť, s ktorou s nami zaobchádzal a zaobchádza od chvíle, keď nás začlenil do Cirkvi prostredníctvom krstu, a dokonca aj predtým.

Ježiš Kristus nám zanechal jasné poučenie v 15. kapitole Evanjelia svätého Lukáša. Máme tam tri podobenstvá o Božom milosrdenstve: o stratenej ovci, o zakotúlanej minci a o márnotratom synovi. Sv. Ambróz ich komentuje: „Kto je tým otcom, tým pastierom a tou ženou? Nepredstavujú snáď Boha Otca, Krista a Cirkev? Kristus ťa berie na svoje ramená. Cirkev ťa hľadá a Otec ťa prijíma. Ten prvý, pretože je Pastier, ťa neprestáva živiť; tá druhá, ako Matka, sa ťa ujíma a neprestáva ťa hľadať; a Otec ťa v tej chvíli nanovo oblieka. Ten prvý, tak robí skrze dielo svojho milosrdenstva; tá druhá tým, že sa o teba stará; a ten tretí tým, že ťa so Sebou zmieruje“[1].

Tieto mesiace nám pomohli našu lásku k Bohu a k blížným znovu oživiť práve tam, kde mohla byť tak trochu oslabená. Možno sme zistili, že existuje ešte mnoho záhybov našej duše, kde nám tento rozmer chýba; a to nás nesmie prekvapovať, pretože byť „milosrdný ako Otec“ je výzvou na celý život.

Slávnostné zakončenie Svätého roka nemá byť teda cieľovým bodom, aby sme tak prešli k niečomu inému, ale má byť východiskovým bodom, aby sme s obnoveným nadšením kráčali na svojej ceste kresťanského rastu. My a všetci kresťania, sme od svojho krstu držiteľmi všeobecného kňazstva, ktoré nás vedie k tomu, aby sme uskutočňovali milosrdenstvo s hlbokým zmyslom Božieho detstva. Svätý Josemaría trval na tom, **že vo všetkých ľuďoch je treba vidieť bratov, ktorým máme preukazovať úprimnú lásku a nezištnú službu**^[2]. A to je posolstvo pápeža

Františka pár týždňov pre záverom tohto roka špeciálnych milostí.

Nestačí totiž mať skúsenosti s Božím milosrdenstvom vo svojom živote; je potrebné, aby každý, kto ho prijal, stal sa tiež aj jeho znamením a nástrojom pre druhých. Milosrdenstvo je okrem toho vyhradené nielen pre zvláštne chvíle, ale zahŕňa celý náš každodenný život[3].

Preto si kladiem otázku – a povzbudzujem tiež vás, aby ste si ju položili: Čo v nás zostáva na sklonku Svätého roka? Nasiakli sme viac presvedčením, že sa na nás Boh pozerá ako Otec **plný nehy a nekonečnej lásky**[4]? Je v našom každodennom spolužití, v rodinnom živote, v profesionálnej práci, v apoštoláte, v návštevách chudobných a v pomoci tým, ktorí trpia, viac zjavná táto Božia láska, ktorá sa prejavila v Kristovi? Udržujeme v sebe živú tú nádej, že navzdory

naším chybám, Pán túži po tom, aby sme konali ako lepší prenášači jeho milosrdenstva? Je teda veľmi vhodné, aby sme tak ako naša Matka, Panna Mária, o týchto veciach uvažovali a zachovávali si ich vo svojich srdciach.

K tomu, aby sme týmto smerom, v ktorom Duch Svätý poháňa Cirkev vpred, postupovali stále rozhodnejším krokom, si vám dovolím odporučiť dva spôsoby správania, ktoré v určitom zmysle zhrňajú cestu, ktorú sme v priebehu týchto mesiacov prešli, a môžu nám pomôcť svetlo tohto Svätého roka v našich dušiach udržať rozžaté: *osobne prijímať* Božie milosrdenstvo a rovnako *prijímať druhých* – žiť tak, aby sme im boli naklonení.

Na prvom mieste uchyľovať sa k Božiemu milosrdenstvu: od toho závisí všetko. Keď si všimneme, že Boh vedie okolnosti a činnosti tak,

aby nás privádzal k Sebe, naša zbožnosť a apoštolský zápal porastú. Ľahšie sa zveríme do Ježišových rúk, so športovým duchom uprostred vnútorných zápasov, s obnovenou túžbou privádzať k nemu mnoho duší, s radosťou, ktorú nedokáže nič narušiť.

Božia láska voči nám je náročná a upokojujúca súčasne. Náročná, pretože Ježiš Kristus vzal na svoje ramená kríž a chce, aby sme ho na tejto ceste nasledovali, a tak s ním spolupracovali na tom, aby sa ovocie vykúpenia dostalo do celého sveta; upokojujúca, pretože Ježiš dobre pozná naše obmedzenia a vedie nás lepšie, ako tá najchápajúcejšia matka. Nie sme to my, ktorí svojím úsilím premenia svet: urobí to Boh, schopný premeniť srdce z kameňa na srdce z mäsa.

Pán od nás nežiada, aby sme sa nikdy nepomýlili, ale aby sme sa vždy

zdvihli a nezostávali pripútaní k svojim pochybeniam; aby sme po tejto zemi kráčali s pokojom a dôverou detí. Často rozjímajme nad týmito nežnými slovami svätého Jána: *Podľa toho poznáme, že sme z pravdy, a upokojíme si pred ním srdce. Lebo keby nám srdce niečo vyčítalo, Boh je väčší ako naše srdce a vie všetko.*^[5] Vnútorňý pokoj nepatrí tomu, kto si myslí, že robí všetko dobre, ani tomu, kto sa nestará o lásku: rodí sa v človeku, ktorý sa vždy, aj vtedy, keď padne, navracia do Božích rúk. Ježiš Kristus neprišiel, aby hľadal zdravých, ale chorých^[6], a uspokojuje sa s láskou, ktorá sa napriek zlyhaniam ľudí každý deň obnovuje, pretože sa uchylujú k sviatostiam, ako k nevyčerpatelným prameňom odpustenia.

Milosrdenstvo nás tiež zaväzuje prijímať druhých, skláňať sa k nim; sme schopní odovzdávať ho ďalej vtedy, keď sme ho prijali od Boha.

Takto, „po tom, čo kresťan obdržal milosrdenstvo a hojnosť spravodlivosti, je schopný mať súcit s nešťastnými a modliť sa za iných hriešnikov. Stáva sa milosrdným dokonca aj voči svojim nepriateľom“[7]. Jedine veľkodušné Božie pochopenie „je schopné vynahradiť stratené dobro, odplácať dobrom za spáchané zlo a prebudiť nové sily spravodlivosti a svätosti“[8].

Nechýbajú ani situácie, v ktorých nápor práce alebo ťažkostí môžu akosi umŕtviť naše srdce, podobne ako trnie zadusí dobrú sejbu. Boh nám dáva živé srdce z mäsa, aby sme sa skláňali k druhým, nielen pri problémoch alebo tragédiách, ale aj v nespočetných každodenných záležitostiach, vyžadujúcich pozorné srdce, ktoré neprikladá význam tomu, čo ho v skutočnosti nemá, a ktoré sa snaží prikladať ho tomu, na čom naozaj záleží, ale čo možno

uniká pozornosti. Boh nás pozýva nielen k *spolužitiu* s inými, ale k *žitiu* pre iných. Vyžaduje od nás **srdečnú lásku, ktorá dokáže všetkých prijať s úprimným úsmevom**[9].

A preto sa neustále uchylujeme k modlitbe, zvlášť keď nejaká situácia, alebo nejaká osoba, sú na nás priveľa, aby sme v tej chvíli Pánovi zverili prekážky, s ktorými sa stretávame na svojej ceste. Prosme ho, nech nám pomôže prekonať ich a neprikladať im prílišnú váhu. Prosme ho, nech nám udelí takú lásku, akú má On, na príhovor Panny Márie, *Mater misericordiae*.

Pri svojej apoštolskej návšteve v Poľsku hovoril pápež o Evanjeliu ako **o živej knihe Božieho milosrdenstva. Táto kniha, povedal, má ale na konci ešte biele stránky: je to kniha otvorená, ktorú sme povolaní dopisovať v rovnakom štýle, to znamená konaním skutkov**

milosrdenstva[10]. A dodal: každý z nás si uchováva v srdci výsostne osobnú knihu Božieho milosrdenstva[11].

Vyplňme s nadšením stránky, ktoré Boh zveril každému z nás, bez toho, aby sme sa nechali odradiť machuľami a škvrnami, ktoré môžu byť dôsledkom nášho neohrabaného písma. Z Božej láskavosti sa Duch Svätý sprítomňuje v našich úbohostiach, pretože *keď som slabý, práve vtedy som silný[12]*; posilníme sa Kristovou milosťou, a tak budeme schopní to, čo sme dostali, aj ďalej odovzdávať.

Pri tejto pozornej službe druhým nezabúdajme – obzvlášť 2. novembra a po celý mesiac – na ten diskrétny skutok milosrdenstva, ktorý je tak milý v Božích očiach: modlitbu za zomrelých. Každému vyprosujem od Pána milosť prežívať spoločenstvo svätých so všetkými: s tými, ktorí

potrebujú náš príhovor, s tými, ktorí sa už radujú z nebeskej blaženosti, aj s tými, ktorí ešte putujú tu dole, počínajúc našimi modlitbami za pápeža a jeho spolupracovníkov a končiac u všetkých mužov a žien, osobitne tých, ktorí najviac túto jednotu potrebujú.

Nemôžem zakončiť bez toho, aby som poďakoval Bohu za nedávne svätenie diakonov z Prelatúry: modlime sa za nich a za ďalších vysvätených služobníkov celého sveta. Súčasne ožívujem svoju vďačnosť za plody pastoračnej cesty, ktorú som uskutočnil pred dvomi týždňami do nového okrsku vo Fínsku a Estónsku. Modlime sa za Cirkev v týchto krajinách a v ostatných krajinách severnej Európy. Rád by som vám podrobne porozprával o radosti, akú mal sv. Josemaría – a rovnako najdrahší don Álvaro – z uvedenia Diela do týchto krajín. Pozývam vás, aby ste o tom uvažovali vo chvíľach

modlitby pred svätostánkom. A nech sa k nebu tiež pozdvihne naša čo najúprimnejšia vďačnosť za výročie zriadenia Diela ako osobnej prelatury.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. novembra 2016.

.....

[1] Sv. AmbrÓZ, Pojednanie o Evanjeliu sv. Lukáša VII, 2058 (PL 15,1755).

[2] Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 29.

[3] Papež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 12-X-2016.

[4] Sv. Josemaría, *Vyhňa* č. 331.

[5] 1 *Ján* 3,19-20.

[6] Porov. *Mt* 9, 13

[7] Sv. Chromacius z AquilejI,
Kázanie 41,5, o blahoslavenstvách
(CCL IX A, 177).

[8] Bl. Pavol VI., Nevydaný rukopis,
in Institut Pavla VI, Notiziario 71
[2016], 7-8 (publikované tiež v *L*
Osservatore Romano, september
2016).

[9] Sv. Josemaría, *Vyhňa*, č. 282.

[10] Pápež František, Homília, 30-
VII-2016.

[11] *Tamtiež*.

[12] 2 *Kor* 12, 10.

dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-november-2016/ (05.08.2025)